

Djamila en Daniëlle Bakhuis

MILA
en de magische
dromenvanger

Met illustraties van
Jelke van Antwerpen

moon

MILA KRIJGT EEN DROMENVANGER

‘Ogen dicht! En niet stiekem spieken!’

Mila knijpt haar ogen stijf dicht. Wel een beetje zonde, want zo ziet ze de regenboogtaart niet meer die haar moeder speciaal voor haar verjaardag heeft gemaakt. Tien kaarsjes staan erop. Een mijlpaal.

Mila kijkt al weken, nee, maanden zelfs, uit naar haar verjaardag. Eindelijk heeft ze haar haren paars mogen verven. Ze is er vanochtend speciaal voor naar de kapper geweest. Toen de kapper het doek van de spiegel trok, had Mila gezocht van tevredenheid. Haar eerst nog zo saaie haar was nu prachtig dieppaars.

‘En blazen maar!’ roept haar moeder.

Mila aarzelt. Je mag pas de verjaardagskaarsjes uitblazen als je tegelijkertijd in je hoofd een wens doet. Anders telt het niet. Maar welke wens moet ze kiezen? Er zijn zoveel dingen die Mila ooit nog wil hebben, of wil doen.

‘Taa-haart! Taa-haart!’ roept haar broer Noël. Noël heeft altijd honger. Als Mila niet snel is, weet ze zeker dat haar broer alvast een hap neemt.

Ik wens... zegt Mila in zichzelf, ... oneindig veel wensen.

In één keer blaast Mila de kaarsjes uit.

Iedereen in de keuken juicht en klapt. ‘Tijd voor de cadeautjes!’ roept haar vader. ‘Welke ga je als eerste uitpakken?’

Vlug kijkt Mila naar haar tante Avilia. Ze weet in elk geval welk cadeautje ze als laatste wil uitpakken. Van haar tante Avilia krijgt ze zoals elk jaar vast het beste cadeau.

Op de keukentafel liggen tien pakjes die er allemaal even vrolijk uitzien.

Haar bestie Gwen wijst naar een rechthoekig tasje met gouden linten eraan. 'Dit is van mij! Ik weet zeker dat-ie je mooi staat!' Nieuwsgierig opent Mila het tasje. Er zit een superschattige zonnebril met roze hartjesglazen in. Mila zet hem op en de wereld kleurt direct roze. 'Deze hou ik de hele dag op!' zegt Mila. Met kriebels in haar buik opent ze de rest van de cadeautjes. Ze krijgt drie boeken, een lekkere warme pyjama, een groen fotolijstje, een snoer met lampjes voor op haar kamer, een poster en een hele zak vol scrunchies in vrolijke kleurtjes. Dat laatste krijgt ze van Noël. Hij hinnikt erbij als een paard als Mila het uitpakt. Mila-met-je-pony-en-je-paardenstaarten, zegt hij altijd tegen haar als ze twee paardenstaarten draagt. *Hihihihprfffffft.*

Het enige cadeautje dat er nu nog ligt, is van tante Avilia. Het is ingepakt in stevig donkerblauw papier. Tante Avilia heeft het beschilderd met ontelbaar veel gouden sterretjes. Voorzichtig pakt Mila het op. Het cadeaupapier is al een cadeautje op zich.

Haar vader zegt vaak dat tante Avilia een gekke tante is, iemand die met haar hoofd in de wolken leeft. En tante Avilia is inderdaad een beetje een aparte tante. Ze heeft een enorme bos krullen waar allerlei kleine vlechtjes en veertjes tussenuit piepen. Ze draagt rokken die ze zelf maakt van allerlei kleurrijke stoffen met bijzondere patronen, en ze woont in een klein huisje aan de rand van het bos. Maar dat tante Avilia anders is, dat is toch niet erg? En met haar hoofd in de wolken lopen, dat is toch ook niet per se verkeerd? Mila zou er heel wat voor overhebben om de hele

dag met haar hoofd in de wolken te lopen.

'Ik hoop dat je hem mooi vindt,' zegt tante Avilia.

Vanaf de keukentafel doet haar kat Droppie verveeld zijn ogen dicht. Tante Avilia neemt Droppie altijd overal mee naartoe in haar zelfgemaakte kattentasje. Mila vindt Droppie stiekem maar een gekke kat. Hij kan zo aandachtig naar Mila kijken dat het echt lijkt alsof hij begrijpt wat ze zegt. Soms is hij opeens verdwenen en komt even later weer op zijn dooie gemakje aanslenteren. Hij valt daarnaast op de gekste

momenten in slaap. Dan zakt zijn gehaakte mutsje voor zijn ogen en zie je alleen nog maar zijn twee puntoren uit het mutsje steken.

Mila trekt aan de touwtjes die om het pakje zitten. Wat zal het zijn? Vorig jaar kreeg ze een paar geluksstenen. Het jaar daarvoor heel mooie handgemaakte piekerpoppetjes.

Mila vouwt het cadeaupapier open.

‘Het is een dromenvanger...’ zegt Mila zachtjes. ‘Wat mooi.’ Ze strijkt langs de kraaltjes die aan de dromenvanger hangen. ‘Heb je deze zelf gemaakt, tante Avilia?’

Tante Avilia knikt. ‘De veertjes heb ik in het bos gevonden en daarna met speciale inkt gekleurd.’

‘Wauw!’ Gwen kijkt bewonderend naar de dromenvanger. Zelfs Noël lijkt onder de indruk te zijn.

De dromenvanger lijkt een beetje op een spinnenweb. Dat wil zeggen, als er een spin zou bestaan die felroze draden kan weven. Aan weerskanten van de dromenvanger zitten halve manen, waaraan tante Avilia gekleurde veertjes en spiegelkraaltjes heeft gehangen in de mooiste kleuren: fuchsia, mosgroen, hemelsblauw en het zachtoranje van de ondergaande zon.

Mila heeft al vaak de mooie knutsels in het huisje van tante Avilia bewonderd, maar dit is een klein kunstwerk dat wat haar betreft zo in een museum kan hangen.

‘Weet je wat een dromenvanger doet?’ vraagt tante Avilia.

‘Dromen vangen?’ gokt Mila.

‘Zeker,’ zegt tante Avilia. ‘En niet alleen dromen vangen. Deze dromenvanger zorgt ervoor dat al je dromen in je dromen

uitkomen. Echt iets voor jou, lijkt me.’ Tante Avilia geeft Mila een knipoog. Het is alsof ze weet dat Mila net nog oneindig veel wensen heeft gewenst.

‘Moet ik hem boven mijn bed hangen?’ vraagt Mila.

‘Ja,’ zegt tante Avilia. ‘En soms helpt het als je de dromenvanger aanraakt en hardop zegt wat je graag wilt dromen.’

Vanuit haar ooghoeken ziet Mila dat haar vader opeens veel te druk is met taartschoteltjes en koffiekopjes. In gedachten hoort ze de stem van haar vader. *Ik zei toch dat ze altijd met haar hoofd in de wolken loopt?*

‘Stel dat alles zou kunnen in je dromen,’ gaat tante Avilia verder. ‘Wat zou je dan willen doen?’

Bij het woord ‘alles’ ontploft er een beetje vuurwerk in het hoofd van Mila.

Haar hoofd zit propvol met dingen die ze nog wil doen. Naar een mega-gigagroot waterpark, een hele nacht opblijven om met haar hamster te spelen, een rol spelen in de schoolmusical, een dag lang alleen maar chips en chocolade eten. Een wens kiezen voor haar verjaardag is al lastig, laat staan een droom kiezen die ook daadwerkelijk uitkomt.

‘Als alles kan in mijn dromen,’ zegt Mila. ‘Dan wil ik alles.’ Droppie is wakker geworden en houdt zijn kop schuin. Hij

kijkt Mila tevreden aan, alsof hij wil zeggen: gelijk heb je. Tante Avilia glimlacht alleen. 'Top!' zegt Noël en hij knalt een confettikanon in de lucht. 'Gaan we dan nu éindelijk taart eten?'

Later die avond, als alle visite naar huis is en de vloer nog steeds bezaaid is met confetti, gaat Mila naar haar kamer. Neuriënd geeft ze al haar cadeautjes een nieuwe plek. De boeken gaan op de overvolle boekenplank, naast alle boeken waarin wordt getoverd, draken worden verslagen en waarin kinderen een kruistocht lopen in spijkerbroek. Het snoer met lampjes hangt Mila aan de muur. Het fotolijstje zet ze op haar nachtkastje. De hartjes-zonnebril en de scrunchies doet ze in het laatje. Als laatste hangt ze haar dromenvanger op. Van haar vader heeft ze een plakhaakje gekregen, zodat ze de dromenvanger recht boven haar bed kan hangen.

In haar nieuwe pyjama kruipt Mila onder de deken. Met haar vingertoppen raakt ze de veertjes van haar dromenvanger aan. 'Ik droom...' zegt Mila zachtjes en ze sluit alvast haar ogen. 'Ik droom oneindig veel dromen.' Langzaam, met een hoofd vol nieuwe herinneringen, valt Mila die avond in slaap.

Het volgende moment, als ze haar ogen weer opent, begint ze vanzelf te glimlachen. Ze voelt zich heerlijk uitgerust. Normaal wordt ze altijd wakker met haast omdat ze altijd meer wil doen dan er eigenlijk in één dag past. Maar nu voelt het alsof ze opeens extra tijd heeft. Extra tijd om alles te doen wat ze wil.

Mila kijkt om zich heen.

Ze weet dat het niet kan, maar het lijkt wel alsof haar blote voeten in een wolk zijn weggezakt, het voelt heerlijk zacht. En dat niet alleen, voor haar staat een enorme boog die gemaakt lijkt te zijn van roze wolken. DROMENLAAN, staat er met glow-in-the-darkletters bovenaan de boog. Een klein mannetje dat tegen de wolkenboog staat, kijkt ongeduldig op zijn horloge. 'Djaaaaa,' zegt hij zodra hij haar ziet. 'Zeg maar niets, het lukte je natuurlijk niet om direct in slaap te vallen.' Mila kijkt in het vriendelijkste gezicht dat ze ooit heeft gezien. Het mannetje heeft prachtige paarse ogen en een hoofd zo kaal als een hardgekookt ei.

'Waar ben ik?' vraagt Mila. 'Slaap ik nog? Wie ben jij?' 'Mijn naam is Somnia,' zegt het mannetje. 'Ik ben de chef van Dromenlaan. En jij bent Mila, toch? Kom verder, ik zat al op je te wachten.'

Verwonderd loopt Mila achter het mannetje aan naar de wolkenboog. Wanneer ze eronder staan, knijpt Somnia Mila zachtjes in haar hand.

'Open je ogen maar,' zegt hij.

Mila kijkt hem verbaasd aan. 'Ik héb mijn ogen open.' Somnia schudt zijn hoofd. 'Je hebt je ogen wel open, maar zie je ook iets?'

Mila kijkt nu nog verbaasder naar het kleine mannetje. 'Ik snap het niet.'

Somnia glimlacht. 'Je bent niet de enige. De meeste mensen hebben hun ogen wel open, maar zien niets.'